

Arrest

nr. 237 758 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 23 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

1.2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk diende te worden genomen en het CGVS een onderzoek ten aanzien van verzoekers land van herkomst, zijnde Somalië, diende te onderzoeken zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en hij zich slechts beperkt tot het citeren van bepaalde artikelen uit de Kwalificatierichtlijn.

Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland en blijft in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie,

noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Verzoekende partij betoogt in haar pleitnota:

“Verzoekende partij kan zich niet akkoord verklaren met deze beschikking om de volgende redenen:

Zij heeft in haar gehoor wel degelijk verklaard dat zij zonder opvang kwam te zitten in Griekenland en aan haar lot werd overgelaten (cf. gehoor, p. 10) Zij zocht tevergeefs werk maar werd telkens wandelen gestuurd. Zij zocht overal steun, maar deze werd haar telkens geweigerd.

Wanneer zij hulp nodig had van de politie, werd zij gewoonweg gediscrimineerd, er werd niet naar haar geluisterd omdat zij een vluchteling was. Zij werd geslagen door de politie en verloor alle moed en vertrouwen in de Griekse autoriteiten.

(...)

Verzoekende partij is een alleenstaande met medische problemen, zij kwam op straat terecht en kon nergens aan werk of aan onderdak geraken. Zij werd op een onmenselijke manier behandeld door de politie en niemand deed iets om haar te beschermen (p. 13 CGVS)

Dit is dus niet zomaar een blote bewering, doch wel een lot dat vele vluchtelingen in Griekenland moeten ondergaan en dat bevestigd wordt door verschillende geloofwaardige rapporten.

Zo stelt Artsen zonder Grenzen (<https://www.msf-azg.be/fr/l'ue-et-la-grèce-négligent-les-réfugiés-débarquant-sur-les-îles-grecques>) :

(...)

Dit geeft reeds een goed beeld weer van de door verzoekende partij geschetste, persoonlijke, feiten.

RSA (Refugee Support Agean) stelt op 9 januari 2019 (<https://rsaagean.org/en/returned-recognized-refugees-face-a-dead-end-in-greece/#healthcare>) :

(...)

Dakloos zijn is geen “fait divers”. Integendeel, het is één van de meest onmenselijke en vernederende zaken die een individu kan meemaken.

Het valt dan ook niet te begrijpen dat de beschikking dit zelfs niet au sérieux lijkt te willen nemen.

Gezien al het voorgaande, kan verzoekende partij zich dan ook niet akkoord verklaren met de beschikking die haar vrees en relaas in twijfel trekt.”

3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het herhalen van haar verklaringen afgelegd voor het CGVS en het verwijzen naar informatie betreffende de algemene situatie in Griekenland, zonder daadwerkelijk concrete repliek te formuleren op de in de beschikking van 8 juni 2020 opgenomen grond. Verzoekende partij spuwt met haar betoog dat de beschikking haar verklaringen niet au sérieux lijkt te willen nemen, niet meer dan loutere kritiek. Zij gaat er volledig aan voorbij dan haar verklaringen omtrent haar persoonlijke levensomstandigheden op zich niet in twijfel getrokken worden, doch dat na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoekende partij niet aantoonst dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn.

In zoverre verzoekende partij in haar pleitnota andermaal verwijst naar de verklaringen waarop zij reeds in het verzoekschrift de nadruk vestigde, dient te worden opgemerkt dat zij met deze loutere herhaling van de reeds in het verzoekschrift aangevoerde elementen geenszins afbreuk kan doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie voor vluchtelingen in Griekenland en ter adstructie hiervan wijst op en citeert uit informatie, dient verder te worden vastgesteld dat uit de door verzoekende partij aangehaalde en voorliggende landeninformatie, dit in tegenstelling met wat verzoekende partij laat uitschijnen in de pleitnota, geenszins kan worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de

bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid zoals vermeld in de in de beschikking aangehaalde rechtspraak is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4. Gelet op het voorgaande, wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS